

Van ons trouw lid de heer J. Veenman mocht ik het volgende gedichtje ontvangen. Het gedichtje gaat over ver vervlogen tijden, zonder internet en email.

ONZE BRIEVENBUSSEN

Als ge uw correspondentie,
Netjes door het gleufje stopt.
Van de mooie brievenbussen,
Soms tot boven volgepropt.
Hebt u dan wel eens even,
In gedachten stil gestaan,
Wat zoo'n bus correct-neutraal is,
Alles neemt ze dankbaar aan!

Minnebrieven, ansichtkaarten,
Van verliefde jongelui,
Korte briefjes met 'n bedankje
'Ik geef aan de zaak den 'brui".
Of een kaartje van de fiscus,
"Zeg, betaal belastingschuld,
Neerland kan niet eeuwig wachten,
't Vaderland kent geen geduld!

Zakelijk gestelde brieven
En offertes zonder end,
Soms een oproep van de Rechtbank,
Tegelijk een brief van zoonlief
Hij studeert, de jonge man,
Dat 't ie van z'n beetje zakgeld
Zich niet meer bedruipen kan.

Vele kranten liggen rustig,
Kennen zelfs geen haat of nijd,
En toch elke "kleur" of "richting"
In groote verscheidenheid.
Ander drukwerk, circulaires
-Een nachtmerrie voor de post-
Wachten in hun donker hoekje
Tot ze weer worden verlost!

Bij dat alles staat de "bus" maar
Altijd statig op den hoek,
Zegt geen mensch wat ze wel inhoudt,
Steeds gesloten als een boek.
De geheimen zijn gelukkig
Aan de "bussen" toevertrouwd,
Spreken is hier zelfs geen zilver
Maar het zwijgen meer dan goud.